

## 28 januari 2018 Kyrkans Tidning - Eftertanke

När jag läser söndagens evangelietext slås jag av den fasthet med vilken Jesus uppmanar lärjungarna att kliva i båten och åka över till andra sidan sjön. Om han var medveten om den annalkande stormen eller inte får vi inte veta. Det är ju med Genesarets sjö precis på det sätt som det är med Vättern; den kan snabbt blåsa upp, överraska och skrämman den mest erfarne. Ändå är båten gjord för en tillvaro i vatten, för fiske, transport, för att sola, bada och ha det skönt. Vattnet för respekt med sig; livsnödvändigt och livsfarligt. Men att ligga i hamnen är inget långsiktigt alternativ. Kanske är det därför Jesus är så tydlig. Det står att han befäller lärjungarna att stiga i båten och fara över till andra sidan sjön. Och med Jesu ord i ryggen lägger de ut, även om det säkert fanns en och annan som kunde tyda tecknen på himlen. Med ett mod som förmodligen bara var lite större än rädslan lättade de ankar.

I veckan som gick samlades världens ledare i Davos. På agendan fanns bland annat frågan om hur den oro och ångest som just nu sprider sig över världen, kan adresseras. Hur möta pessimismens vågor? Hur kryssa mellan negativismens skär när cynismen når stormbyar. Globaliseringens svallvågor utmanar just nu människor på alla plan. Krig och fattigdom har satt människor i rörelse. Våg efter våg rullar in och ger en upplevelse av att den egna tryggheten är i fara. Bland människor på den Europeiska kontinentens sandbankar sprider sig en osäkerhet som i sin tur fångas upp av populistiska löften om en återgång till det enkla och självklara. Ett liv i en hemmahamn om man så vill.

Med fasthet fortsätter Jesus att uppmana sina lärjungar att kliva i båten och åka över till den andra sidan. Den andra sidan, för det finns fler perspektiv än det som är mitt och det som är ditt. Vi behöver den andra sidan för att se och förstå, och för att därefter kunna handla. Livet levs bland vågorna, också när de går höga. Att sluta om sig och bli kvar på bryggan är ingen framkomlig väg, inte ens när det känns som om oron och hoten är större och fler än på mycket mycket länge.

Där, mitt i det som hotar och skrämmer, kommer Jesus fortfarande gående. Han kommer vandrando på vattnet och inspirerar oss att göra precis som han. Att gå på vatten är visserligen inte möjligt, men Petrus och många med honom, kan berätta att där, på mindre än en armlängds

avstånd från Jesus blir det omöjliga plötsligt möjligt. Vågorna bär för vågorna bärs av sin skapare. Denna vattenvandring är ett trotsigt segerstecken. När det mörknar vid horisonten och osäkerhetens vågor rullar in från såväl landet i väst som landet i öst så är det, på något förunderligt sätt, bland de höga vågorna som Jesus möter upp, räddar och skapa nytt.

I Davos sätter man sitt hopp till världens ledare. Det är sant att dessa har ett ansvar och de kan göra skillnad för väldigt många människor. Må de ta den chansen. Men evangeliet på fjärde söndagen efter trettondagen berättar att hoppet är större än så. Världsledare eller inte, vi vilar i en vidare avsikt. En gång för länge sedan gavs en befallning. Vi fick i uppdrag att stiga ner i båten, lossa förtöjningen och ta sikte på den strand som finns på andra sidan. Överfarten erbjuder för de flesta av oss mer än vi förmår hantera. Ändå, det är bland vågorna som livet levs. Vågorna är på riktigt. Och det är Jesus också. Han väntar på den andra stranden och till dess vi är där stegar han ut bland vågorna; de som finns i våra liv och de som finns i världens liv. När vinden lagt sig och stormen bedarrat ser vi att det är Jesus som kommer gående på vattnet. Och medan vi flyttar närmare varandra i denna den enda båt som vi har, säger vi till varandra att det är precis så som Jesus sa. Vi behöver inte vara rädda.

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling